

nére megállapított kamatlábával s a megállapítás logikus következményeivel nem számolva, az évi 8 százalékoit meghaladó szerződéses kamat erejéig kért bejegyzéseket következetesen megtagadja.

A fent előadottak alapján tehát az elsőbíróság megtámadott rendelkezését megváltoztatni s a rangsorbiztosítást célzó feljegyzést a kérelem értelmében telekkönyvi akadály hiányában elrendelni kellett."

Dr. Ribáry Géza.

Házastársak mint vevőtársak. A házastársak ingatlant vásárolnak és az adás-vételi szerződés megszabja, hogy az ingatlan mily tulajdoni arányban illeti a férjet és a feleséget. A bekebelezés a szerződés alapján meg is történik mindkét házastárs felé a rész arányában.

Utóbb egy perben az egyik peres fél vitatja a feleség tulajdonjogi bekebelezésének érvényét azzal az indokolással, hogy a tulajdonjog fent említett bekebelezése lényegben a házastársak vagyoni viszonyainak rendezése és ehhez közjegyzői okirat lett volna szükséges. A kir. Kuria ezt a kifogást elveti, nagyon helyesen; ezzel a felfogással az adás-vételi szerződés minden olyan esetben, amikor házastársak a vevők, közjegyzői kényszer alá esnek. Tartalmaz azonban a Kuria határozata egy olyan fölösleges kijelentést is, ami nézetünk szerint teljességgel elfogadhatatlan. A Kuria szerint ugyanis „a közjegyzői okirat hiánya miatt az ügylet érvényességét az abban résztvevő személyek és örököseik nem, hanem csak a jogaikban esetleg sértett harmadik személyek vonhatják kétségbe”. (P. I. 3516/923.)

Az 1886: VII. t.-cikk 21-ik §-a beszél a közjegyzői okiratról, mint kizárólagos bizonyítási eszközről; ugyane törvény 22. §-a pedig a közjegyzői okiratról, mint ügyletérvényességi kellékről. Helyes volna a Kuria kijelentése, ha a közjegyzői novella 21. §-a alá eső ügyletről volna szó; az adott esetben nyilvánvalóan csak a törvény 22. §. a) és b) pontjai jöhetnek figyelembe. Ha tehát a házastársak mint vevőtársak vételi ügylete egyúttal a kettőjük közötti ügylet is volna, akkor a Kuria fenti kijelentése a törvénnyel ellenkezésbe jut. *B. S.*

Önhatalom. Igaz ugyan, hogy valamely jog megnyílt esetére, a jogosult — a jog megnyíltát tagadó és a jog érvényesítése ellen tiltakozó féllel szemben önhatalmulag eljárni nem jogosult, azonban az önhatalmu eljárás csakis az esetben állapít meg kártérítési kötelezettséget — ha és amennyiben a kár közvetlenül és kizárólag az önhatalmu eljárással áll oki összefüggésben — azonban magának az érvényesített jognak alapját nem érinti. P. VI. 3760/924.

Aggályos az elvi tétel, hogy az önhatalmu eljárás csak bizonyos esetben jár kártérítési kötelezettséggel. Szivesebben láttuk volna a tétel szövegét, hogy a szabály a kártérítési kötelezettség, amelyet enyhít az, hogy kivételes adott esetben a kártérítési kötelezettség nem áll be. Az itélet szövegezése egyébként is homályos. Az önhatalom elvileg perhorreszkálendő. Arról, hogy a mi mai időkben ez a tétel legalább bírói kijelentésekben sziklaszilárdan hangoztatandó, bővebben nem is beszélünk.